

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
 haar openbare terechtzitting van **25 oktober 2004**
 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not.nr. 66.L3.2568/02/26

Griffie nr. _____

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, fotocomputerzetter, geboren te _____ op _____
 wonende te _____
2. _____, bediende, geboren te _____ op _____
 _____, wonende te _____

Beklaagd van : Te _____

de eerste en de tweede:

A. vanaf 1 januari 2000 (stuk 4 en 5) tot en met datum der dagvaarding:

- bij inbreuk op de artikelen 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door het niet naleven van de voorschriften bepaald in de verkavelingsvergunning,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 146 al. 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werken, handelingen of wijzigingen die in een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben,

In casu:

in strijd met de verkavelingsvergunning nummer 834 van 23 september 1986 die bepaalt:

"De ordening van deze zone voor verblijfs(recreatie) neemt als uitgangspunt eenzijdig de bestaande situatie inzake perceelsvorming en bezetting, anderdeels de voorschriften gesteld in het koninklijk besluit van 30 oktober 1973 betreffende de weekendverblijfparken en de ministeriële omzendbrief nr. 18/10 dd. 29.1.1978.... Alle bestaande of op te richten constructies zijn uitsluitend bestemd voor een recreatieve verblijfsfunctie; een bestemmingswijziging die bestaat uit een permanent bewonen kan niet worden vergund...Per kadastraal perceel en per kavel kan slechts één weekendverblijf worden

toegestaan, enkel geschikt voor tijdelijk en intermitterend verblijf...".

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging.

aard en oppervlakte: huis 21 a 53 ca

wijk en nummer van het kadaster.

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

en

geboren te

geboren te op
beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop ontvangen op 04/09/1999.

~~~~~

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 26 augustus 2004 werd betekend aan de beklaagden persoonlijk ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 3 september 2004 onder het nummer zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 11 oktober 2004 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituuat procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de beklaagden en in hun middelen van verdediging voorgedragen door henzelf.

1. Feitelijke elementen zoals ze uit het dossier blijken

1.1.

Door de politie van de zone werd op 7 augustus 2002 proces-verbaal opgesteld nadat was gebleken dat de beklaagden hun hoofdverblijf hadden overgebracht naar het adres kadastraal gekend als en dit wegens een inbreuk op de stedenbouwwetgeving. Dit perceel is gelegen in een bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van goedgekeurde verkaveling nr. d.d. 23 september 1986. In deze verkavelingsvergunning werd het volgende bepaald : "*Stedebouwkundige voorschriften : De ordening van deze zone voor verblijfsrecreatie neemt als uitgangsbasis een deels de bestaande situatie inzake perceelsvorming en bezetting, anderdeels de voorschriften gesteld in het koninklijk besluit van 30 oktober 1973 betreffende de weekendverblijfparken en de ministeriële omzendbrief nr. 18/10 d.d. 20.1.1978. Het verkavelingsplan wordt in toepassing gebracht op de regularisatie ingevolge een vroegere verdeling en op de aanleg van de nieuwe zone. Alle bestaande of op te richten konstrukties zijn uitsluitend bestemd voor een recreatieve verblijfsfunctie ; een bestem-*

gingswijziging die bestaat uit permanent bewonen, kan niet worden vergund ...5. De constructies . Per kadastraal perceel en per kavel kan slechts één weekendverblijf worden toegestaan, enkel geschikt voor tijdelijk en intermitterend verblijf ... (st. 8-9). Bij beslissing d.d. 29 januari 1990 werd een bouwvergunning verleend (st. 12).

1.2

De beklaagde verklaarde op 24 september 2002 : “.. Het onroerend goed gelegen te is eigendom van mijzelf en mijn echtgenote en dit sinds 04/09/1999 (akte verleden voor notaris Het onroerend goed is gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie. Ik bewoon samen met mijn gezin kwestig onroerend goed sinds begin van het jaar 2000. De inschrijving in de bevolkingsregisters van dateert van 20/12/2001. Ik noch mijn echtgenote hebben andere onroerende goederen in bezit. De financiële draagkracht van mijn gezin laat niet toe om een vergelijkbare woning te gaan huren noch te kopen. Ik win alleen de kost voor mijn gezin met 4 kinderen variërend in leeftijd tussen 3 en 8 jaar. Ik wist niet dat het permanent bewonen van een recreatiewoning een inbreuk uitmaakte. Ik ging ervan uit dat ik de vrije keuze had m.b.t. de woonplaats. Ik wist dat de gebouwen die ik kocht vergund waren. Ik dacht dat mijn gezin op het vlak van stedenbouw veilig was. Ik ben als eigenaar noch zelf noch middels een vennootschap in de bouw- en immobiliënsector actief. Ik verkoop noch verhuur noch bouw woningen/vaste of verplaatsbare inrichtingen voor mezelf of voor derden. Ik ben geen verkavelaar. ..” (st. 4). De tweede beklaagde verklaarde : “.. Ik ben mede-eigenares van het onroerend goed gelegen te

Ik woon in het onroerend goed samen met mijn gezin sinds het begin van het jaar 2000. Ik kan voor het overige de terzake door mijn echtgenoot afgelegde verklaring volledig beamen. Het is om financiële reden dat wij in een gebied voor verblijfsrecreatie zijn gaan wonen. Ik noch mijn echtgenoot houden ons bezig met de bouw- of immobiliënsector. Ik maak geen deel uit van een vennootschap die in deze sector actief is. Ik verkoop, verhuur noch bouw vaste- of verplaatsbare inrichtingen. Ik ben geen verkavelaar ...” (st. 5).

1.3.

De beklaagden hebben het onroerend goed verworven bij notariële akte d.d. 4 september 1999. Het onroerend goed wordt in de akte beschreven als “een huis met verdere afhangen, op en met grond en tuin, staande en gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie aan kadastraal bekend onder groot één en twintig aren drie en vijftig centiaren ..” (st. 30). M.b.t. de stedenbouwkundige toestand werd in de akte vermeld : “Stedebouw ... De verkopende partij verklaart tevens dat voorgeschreven goed deel uitmaakt van een verkaveling – met verkavelingsvergunning nummer – goedgekeurd door het College van Burgemeester en Schepenen der op drie en twintig september negentien honderd zes en tachtig. De kopende partij verklaart volledig op de hoogte te zijn van alle stedenbouwkundige voorschriften en de, bepalingen van de verkavelingsvergunning door het afschrift dat zij er heden van ontvangen hebben... Bij brief van 8 juni negentien honderd negen en negentig heeft aan ondergetekende notaris meegedeeld dat het perceel gelegen is binnen de verkavelingsvergunning nummer . Tevens laat opmerken dat voor deze grond enkel een bouwvergunning voor een weekendverblijf kan bekomen worden. Indien constructies gebruikt zouden worden als hoofdverblijf wordt de bestemming van het goed gewijzigd hetgeen een overtreding is op de stedenbouwwet. Er zal dan ook onmiddellijk een proces-verbaal opgemaakt worden (st. 33).

1.4.

Het onroerend goed dat door de beklaagden wordt betrokken, is gelegen in een zone die volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurd gewestplan bestemd is voor verblijfsrecreatie.

1.5.

Bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van d.d. 30 april 2003 werd een herstellvordering bestaande in de staking van het strijdig gebruik geformuleerd (st. 21-22). Er werd een dwangsom van 125,00 EUR gevorderd. Deze vordering werd gemotiveerd met een verwijzing naar de strijdigheid van het gebruik met de bestemmingsvoorschriften. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief d.d. 3 september 2003 meegedeeld dat zij zich niet zou aansluiten bij deze herstellvordering omdat deze overtreding werd gepleegd in een geïnventariseerde cluster en de Minister met de vertegenwoordigers van de parketten-generaal in de Commissie Vervolgingsbeleid heeft afgesproken dat er voor deze overtredingen geen herstellvorderingen zouden worden geformuleerd in afwachting van het resultaat van de besprekingen in de parlementscommissie leefmilieu en ruimtelijke ordening m.b.t. de problematiek van de weekendverblijven (st. 26).

1.6.

De eerste beklaagde verklaarde op de openbare terechtzitting van 11 oktober 2004 :
"... We zijn sinds september 2004 verhuisd, we hebben ons adres gewijzigd sinds 29 september 2004 te We moesten weg uit en uit noodzaak zijn we daar gaan wonen. We hadden een huurovereenkomst met mijn schoonbroer maar dat is niet doorgedaan. We hebben een gezin met zware kosten". De tweede beklaagde verklaarde op dezelfde zitting : *"... Ik woon thans ook te 9190 We betwisten niet dat we niet wisten dat we er niet mochten wonen. Iedereen zei dat het wel in orde zou komen, maar het was uit noodzaak. We waren op zoek naar een andere woning ..."*.

2. Aanpassing der dagvaarding

De rechtbank heeft de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging op de openbare terechtzitting van 11 oktober 2004 als volgt aangepast :

"Te

bij inbreuk op de artikelen 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (voor de feiten tot en met 30 april 2000) en op de artikelen 2, 146 al. 1, 7, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (voor de feiten vanaf 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het instand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde decreet (voor de periode tot 30 april 2000) en handelingen of wijzigingen die een inbreuk zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben, meer bepaald :

1. *op een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 2000 tot en met 31 januari 2000, gehandeld te hebben in strijd met de verkavelingsvergunning nummer van 23 september 1986 die bepaalt : De ordening van deze zone voor verblijfsrecreatie neemt als uitgangsbasis eensdeels de bestaande situatie inzake perceelsvorming en bezetting, anderdeels de voorschriften gesteld in het koninklijk besluit van 30 oktober 1973 betreffende de weekendverblijfparken en de ministeriële omzendbrief nr. 18/10 d.d. 20.1.1978.... Alle bestaande of op te richten konstrukties zijn uitsluitend bestemd voor een recreatieve verblijfsfunctie ; een bestemmingswijziging die bestaat uit permanent bewonen, kan niet worden vergund .... Per kadastraal perceel en per kavel kan slechts één weekendverblijf worden toegestaan, enkel geschikt voor tijdelijk en intermitterend verblijf "door permanent het onroerend te gaan bewonen ;*
2. *vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 2000 tot en met 31 januari 2000, tot 26 juli 2004, de sub 1 omschreven toestand te hebben in stand gehouden*

en heeft de partijen daarvan in kennis gesteld.

3. De strafbaarheid van de instandhouding

3.1.

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) heeft aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid werd toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg. Er zou kunnen worden voorgehouden dat een niet vergunde bestemmingswijziging een ernstige inbreuk inhoudt op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming zoals ze werden vastgesteld bij het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan zodat een depenalisering niet zou van toepassing zijn.

3.2.1.

De rechtbank heeft bij de behandeling van de zaak op de openbare terechtzitting van 11 oktober 2004 partijen gewezen op het arrest nr. van 22 juli 2004 van het Arbitragehof dat een antwoord vormde op prejudiciële vragen betreffende de artikelen 146, derde lid, en 149 §§ 1 en 5, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals ingevoegd of vervangen bij het decreet van 4 juni 2003, gesteld door de correctionele rechtbanken te Gent en te Dendermonde. De rechtbank heeft partijen uitgenodigd standpunt in te nemen omtrent de mogelijke gevolgen van dit arrest voor de zaak die thans ter beoordeling voorligt.

3.3.2.1.

Het Arbitragehof heeft met dit arrest als volgt geoordeeld : *"Artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, schendt de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet"*.

3.3.2.2.

Het Hof heeft er in dit arrest aan herinnerd dat :

- het bevoegd is om wettelijke bepalingen te toetsen aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken zoals gewaarborgd door de artikelen 12 en 14 G.W. en artikel 7 EVRM (overweging B.5.5.) ;
- uit de voormelde bepalingen van de Grondwet volgt dat geen enkele gedraging strafbaar zal worden gesteld en geen enkele straf zal worden opgelegd dan krachtens regels aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering (overweging B.6.2.) ;
- deze grondwetsbepalingen er niet aan in de weg staan dat de wet een beoordelingsbevoegdheid toekent aan de rechter die belast is met de toepassing ervan voor zover zij de bijzondere eisen van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen niet miskent (overweging B.6.2.) ;
- uit de artikelen 12 en 14 G.W., artikel 7 EVRM en artikel 15 IVBPR voortvloeit dat de strafwet weliswaar een zekere flexibiliteit mag vertonen met het oog op wijzigende omstandigheden maar dat zij niettemin moeten worden geformuleerd in bewoordingen op grond waarvan eenieder, op het ogenblik dat hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar is (overweging B.6.3.).

3.3.2.3.

Het eerste geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf, namelijk wanneer het misdrijf plaatsvindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven door artikel 146 al. 4 van het decreet van 18 mei 1999, voldoet volgens het Arbitragehof aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen (overweging B.7.2.).

3.3.2.4.

Het tweede en het derde geval waarin de instandhouding strafbaar blijft, namelijk wanneer er “*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder*” wordt veroorzaakt voor de omwonenden en “*indien er een ernstige inbreuk is op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg*” doorstaan de grondwettigheidstoets niet. De begrippen “*onaanvaardbare hinder*” en “*ernstige inbreuk*” kunnen volgens het Hof niet de definitie vormen van een misdrijf zonder ontoelaatbare onzekerheid te creëren. Ook de voorwaarden dat het moet gaan om “*stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden*” en om een ernstige inbreuk op “*essentiële*” stedenbouwkundige voorschriften zonder verdere verduidelijking leiden tot onzekerheid. De omschrijving “*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden*” en “*ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg*” hebben volgens het Hof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren (overweging B.7.5.).

3.3.2.5.

Het Arbitragehof beantwoordde dan ook de prejudiciële vraag of artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 het door de artikelen 12 en 14 G.W., art. 7 EVRM en 15 IVBPR gewaarborgde wettigheidsbeginsel in strafzaken schendt bevestigend (overweging B.8.). Zulks houdt volgens het Arbitragehof ook een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in (overweging B.10.). Het afhankelijk maken van de strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf van de aanwezigheid van omwonenden is volgens het Arbitragehof geen pertinent criterium zodat ook op die grond artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 strijdig wordt geacht met de artikelen 10 en 11 G.W. (overweging B.15.)

3.4.1.

Volgens artikel 28 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof moet het rechtscollege dat de prejudiciële vraag heeft gesteld evenals elk ander rechtscollege dat in dezelfde zaak – dit wil zeggen tussen dezelfde personen en met hetzelfde voorwerp (vgl. J. VELAERS, *Van Arbitragehof tot Grondwettelijk Hof*, Antwerpen, Maklu Uitgevers, 1990, nr. 540, p. 405) – uitspraak doet voor de oplossing van het geschil naar aanleiding waarvan de prejudiciële vraag is gesteld zich voegen naar het arrest van het Arbitragehof. Het arrest van het Arbitragehof nr. 1.d. 22 juli 2004 heeft dus slechts een beperkt gezag van gewijsde en is dus in beginsel slechts bindend voor de rechter die de prejudiciële vraag heeft gesteld (of de verzets-, beroeps- of cassatierechter in die zaak). Indien het Hof heeft geoordeeld dat een norm strijdig is met de Grondwet dan mag geen rechter die in dezelfde zaak moet oordelen deze norm nog toepassen (vgl. J. VELAERS, *o.c.*, nr. 540, p. 405).

3.4.2.

Er wordt nochtans algemeen aangenomen dat een arrest van het Arbitragehof op een prejudiciële vraag een ruimere werking heeft (vgl. E. KRINGS, "Beschouwingen over de gevolgen van de door het Arbitragehof gewezen arresten", *R.W.* 1985-86, 514). Artikel 26 § 2, al. 3, 1° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof schrijft immers voor dat het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State er niet toe gehouden is een prejudiciële vraag te stellen wanneer het Arbitragehof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met hetzelfde onderwerp. Uit die bepaling moet worden afgeleid – ook al blijkt zulks niet uitdrukkelijk uit de bijzondere wet – dat de rechter die het niet nodig acht het Arbitragehof opnieuw te bevragen gelet op het voorschrift van artikel 26 § 2, al. 3, 1° gebonden is door het arrest dat het Arbitragehof velde in de andere zaak met hetzelfde onderwerp (vgl. o.m. Luik, 10 december 1991, *J.L.M.B.* 1992, 949, noot ; Luik, 8 oktober 1997, *J.L.M.B.* 1998, 254 ; Luik 28 november 1995, *J.L.M.B.* 1996, 110 ; Brussel 2 maart 2000, *J.L.M.B.*, 2001, 463 ; Rb. Brussel 15 juli 1996, *T.B.B.R.*, 1997, 321 ; Vred. Ieper 1 maart 1996, *R.W.* 1996-97, 365 ; J. VELAERS, *o.c.*, nr. 541, p. 406). Die regel is volgens sommigen in eenklank met het gezond verstand (E. KRINGS, *o.c.* 514). Er mag dan ook worden gesteld dat het arrest van het Arbitragehof dat antwoordt op een prejudiciële vraag als een bindend precedent moet worden beschouwd (vgl. Rb. Brussel 16 februari 2001, *R.W.* 2002-03, 306). Uit een en ander volgt dat deze rechtbank, die gelet op het voorschrift van artikel 26 § 2, al. 3, 1° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof het Hof niet opnieuw wil bevragen, zich dient te voegen naar wat het Arbitragehof heeft beslist met het arrest nr. d.d. 22 juli 2004

3.5.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven gaf het Hof in zijn overwegingen aan dat anders dan het tweede (onaanvaardbare hinder voor de omwonenden) en het derde geval (ernstige inbreuk op essentiële voorschriften) van strafbaarheid van de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf, het eerste geval (de ligging in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals gedefinieerd in artikel 146 al. 4) wel voldeed aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen. Dit heeft het Hof evenwel niet belet om in het beschikkend gedeelte van het arrest te zeggen voor recht dat artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet schendt. Het Hof heeft dus gelet op het dispositief van het arrest – naar mag worden aangenomen bewust – het volledige derde lid strijdig geacht met de Grondwet en dus geen onderscheid willen maken tussen het eerste geval van strafbare instandhouding en het tweede en derde geval. Dat lijkt logisch. De regeling van de strafbaarheid van instandhouding van een stedenbouwmisdrijf werd immers ingevoerd in één bepaling die als één geheel moet worden gezien. Het lijkt moeilijk aanvaardbaar om deze bepaling partiel te gaan toepassen aangezien ze zo op geen enkele wijze nog zou beantwoorden aan de wil van de decreetgever.

3.6.

De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat gelet op wat met het arrest van het Arbitragehof nr. 1.d. 22 juli 2004 werd beslist de rechtbank in de voorliggende zaak niet langer toepassing mag maken van artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999. Dit heeft tot gevolg dat de strafsanctie voor de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf moet worden toegepast.

4. Gegrondheid van de strafvordering

Uit de voormelde gegevens blijkt duidelijk dat de beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten zoals heromschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2. Zij hebben bewust de verkavelingsvoorschriften overtreden en zij hebben die toestand bestendig. De beklaagden kunnen geen onwetendheid voorhouden. In de koopakte werden de beklaagden duidelijk gewezen op de stedenbouwkundige voorschriften. Financiële motieven kunnen bezwaarlijk worden aanvaard om een wetsovertreding goed te praten. De beklaagden gewagen weliswaar van een (tijdelijke) noodtoestand doch zij maken dit verweer niet geloofwaardig.

5. De straftoemeting

5.1.

De in hoofde van de beklaagden bewezen geachte feiten zoals heromschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 zijn in hunnen hoofde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor al deze feiten samen bij toepassing van artikel 65 van het strafwetboek (Sw.) slechts één straf moet worden opgelegd.

5.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

5.3.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

5.4.

De eerste beklagde is thans   jaar, fotocomputerzetter van beroep, de tweede beklagde is   jaar oud en bediende ; zij wonen samen met hun vier kinderen. De eerste beklagde verklaarde te werken bij   en er maandelijks een inkomen van   EUR te genieten. De tweede beklagde zegde huisvrouw te zijn. De eerste beklagde beschikt over een gunstig strafrechtelijk verleden (alleen een veroordeling wegens verkeer) en de tweede beklagde over een onberispelijk strafrechtelijk verleden.

5.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

5.6.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklagden voor de bewezen geachte feiten zoals heromschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2, elk de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. Aangezien de feiten zowel voor als na 1 maart 2004 werden gepleegd moet toepassing worden gemaakt van de vanaf die datum geldende opdecimes. De rechtbank heeft bij het bepalen van het bedrag van de geldboete rekening gehouden met de elementen omtrent de sociale toestand van de beklagden voor zover beschikbaar.

6. De herstellvordering

6.1.

Bij brief d.d. 7 juli 2003 werd door het college van burgemeester en schepenen van   een herstellvordering en een eensluidend afschrift bezorgd van de beslissing van voormeld college d.d. 30 april 2003, waarbij op gemotiveerde wijze werd beslist om m.b.t. de feiten heromschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2, een herstellmaatregel te vorderen bestaande in het staken van het strijdig gebruik.

6.2.

De beklagden hebben op de openbare terechtzitting van 11 oktober 2004 aan de hand van hun identiteitskaart aannemelijk gemaakt dat zij sinds 29 september 2004 niet langer meer verbleven te   maar wel te

Er blijkt dus aan de wederrechtelijke toestand een einde te zijn gekomen zodat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen als ongegrond moet worden afgewezen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195 ;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecieimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65 en 100 ;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 146 al. 1, 7°, 147 en 204 ;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1 ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

(M DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

Past de dagvaarding aan zoals aangegeven onder punt 2.

Zegt dat ingevolge het arrest nr. ... d.d. 22 juli 2004 van het Arbitragehof de rechtbank geen toepassing kan maken van artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 en de rechtbank deze zaak derhalve dient te beoordelen op basis van de decretale regeling zoals ze wat betreft deze bepaling bestond voor de decreetswijziging van 4 juni 2003.

Veroordeelt de beklaagden en voor de feiten zoals heromschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 ELK tot een GELDBOETE van 26,00 EUR, met 45 decimes verhoogd, 143,00 EUR bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagden en uitgesproken geldboeten van 143,00 EUR telkens zullen kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 8 DAGEN.

Spreekt lastens de beklaagden en de verplichting uit om ELK EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 45 decimes verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Wijst de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van af als ongegrond gelet op het beëindigen van de wederrechtelijke toestand per 28 september 2004.

Legt de beklaagden ELK een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 44,74 EUR.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIJFENTWINTIG OKTOBER TWEEDUIZEND EN VIER.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings.
e.a. adjunct-griffier.